Cei de aici trec uneori „dincolo" – în vis, ori în trezvie. Cei „de dincolo" stăruie pe aici. Nu este deci între „aici" şi „dincolo" prăpastie, ci vamă, pe care, dacă o plăteşti, treci. „Dincolo" nu defineşte un hotar spaţial, ci o calitate a fiinţei.

„Nesfârşitul" lumii e o problemă de perspectivă. În fond, lumea de aici are un sfârşit. Dar unde sfârşeşte lumea de aici începe lumea de dincolo. Mai mult decât atât; lumea de dincolo începe chiar înainte de a se sfârşi cea de aici. Lumea de dincolo pătrunde şi o pătrunde pe cea de aici.

„Sfinţenia" chiar apare, şi ea, oarecum imanentă. Ea străbate totul. Soarele e sfânt. Oaia e sfântă. Casa e sfântă. Tot ce e la locul lui şi la timpului lui, în ordine, cu rost, e sfânt. Sfânta dreptate, sfânta ţară, ba chiar şi sfânta bătaie!

Ce bogate sunt discriminările care însemnează, pe româneşte, această idee de petrecere continuă, care umple timpul şi care chiar îl depăşeşte! Începând cu metafizicul şi cvasi-spinozianul „tot-de-a-una", care e timpul în care totul e dat dintr-o dată, pentru care vecinicia nu e decât unitatea totului, ci nicidecum „nesfârşitul" lui; adăugând pe continuu